

[Annette Just]

jer sig om, ikke at flytte penge fra det ene sted til det andet.

Anden næstformand (Grove):

Hr. Ivar Nørgaard for en kort bemærkning, og så går jeg videre i ordførrækken.

(Kort bemærkning).

Ivar Nørgaard (S):

Fru Annette Just hører andet og mere, end jeg rent faktisk siger, og så kan man selvfølgelig sagtens blive forbavset. Jeg sagde ikke noget om strukturfonde; jeg sagde, at de store investeringer kan finansieres gennem langfristede lån, og man diskuterer jo netop i øjeblikket, om Kommissionen skal kunne udstede dem, eller om det skal ske over det normale lånemarked via den europæiske investeringsbank. Det vil overhovedet ikke påvirke hverken danske eller andre skatteydere.

Formentlig vil en meget stor del af denne kapital blive japansk og amerikansk, for her mangler man også investeringsområder. Det vil medføre en højere aktivitet, og det vil selvfølgelig også give mulighed for større handel med udlandet.

Kent Kirk (KF):

Som årene går, bliver de gamle EF-modstanderes skræmmebillede fra 1970'erne gjort til skamme. Dengang sagde man, at EF ville være et lukket område, at kun ganske få lande kunne blive medlemmer, og at man ville holde alle andre ude. Men i år har vi set, at EU har vist politisk vilje til at udbygge det europæiske samarbejde, og det er vi meget glade for i Det Konservative Folkeparti, fordi det altid har været vores mål, at dansk medlemskab af EU skulle medføre, at vi fik endnu flere lande med, specielt de nordiske lande. Derfor er vi meget glade for, at optagelsesforhandlingerne er lykkedes på den måde, som de er.

Vi er også tilfredse med, at vi ude i horisonten kan skimte flere nye medlemslande. Vi tror, at det bliver muligt at få optaget nogle af de central- og østeuropæiske lande i EU i fremtiden, men vi er selvfølgelig også enige med statsministeren i de betragtninger, han er kommet med om, at det er ikke en nem opgave, at det er en stor udfordring. Der er mange problemer, der skal løses. Indtil disse lande kan

blive medlemmer, har vi en stor politisk opgave i at øge samkvemmet imellem EU og de øst- og centraleuropæiske lande. Det er ikke kun et spørgsmål om at overføre midler til Øst- og Centraleuropa, det er så sandelig også et spørgsmål om på alle mulige måder at bygge forbindelser op og fjerne grænser, således at disse lande ved egen kraft kan udnytte de muligheder og ressourcer, de har.

Hvis vi ser EU-samarbejdet i et historisk perspektiv, er det relativt nyt. Da man etablerede det, var formålet først og fremmest at sikre Tyskland sammen med de andre vesteuropæiske demokratier i et samarbejde, men det har også vist sig, at det har været et bolværk imod de kommunistiske diktaturer. Det har været et bolværk, som har kunnet sikre borgerens frihedsrettigheder i Europa, og det har været et bolværk, der har kunnet sikre, at vi – selv om vi har mange konflikter, selv om vi har mange problemer de vesteuropæiske lande imellem – har haft en metode til at finde løsning på dem.

Vi er gået fra 6 til 9 til 10 til 12 medlemslande, og nu går vi til 16. I et historisk perspektiv er det egentlig fantastisk, at man i løbet af så få år har kunnet udvikle EU. Det har kun kunnet lade sig gøre, at vi fik etableret det indre marked, at vi fik effektiviseret beslutningsprocessen, og at vi med Maastricht-Traktaten fik lagt rammerne for det fremtidige samarbejde, fordi EU tog de afgørende skridt i 1980'erne. Vi må jo konstatere, at var det lykkedes for modstanderne af EF-pakken i 1986, for modstanderne af Maastricht-Traktaten i 1992 og 1993 at få stoppet udviklingen i EU, er det ikke sandsynligt, at vi i dag havde stået og hilst resultatet af forhandlingerne om optagelse af de nordiske lande meget velkommen.

De fire nye medlemslande har selvfølgelig forskellige motiver, forskellige grunde til at søge medlemskab, men jeg tror, at der er én ting, der er gældende for dem alle, og det er, at ønsket om at få indflydelse på den demokratiske proces i Europa vejer meget tungt.

Man kan vel sige det på den måde, at medlemskabet af EU ikke længere er et spørgsmål om mælke- og flæskepriser, men et klart politisk ønske om at være med til at præge udviklingen i Europa. Det betyder selvfølgelig ikke, at de konkrete områder, man har forhandlet på, såsom regionale spørgsmål, landbrugspoli-